

ตะปู

มีเด็กน้อยคนหนึ่งที่มีหน้าแสดงอารมณ์ไม่คงจะดีนัก
พ่อของเขาจึงให้ตะปูกับเขา / ถุง
และบอกกับเขาว่า "ทุกครั้งที่เขารู้สึกโมโห หรือโกรธใครสักคน
ให้ตอกตะปู / ฝังเข้าไปกับรั้วที่หลังบ้าน"

วันแรกผ่านไป เด็กน้อยคนนั้นตอกตะปูเขาไปที่รั้วหลังบ้านถึง 37 ฝัง
และก็คั่ง ๆ ลดจำนวนลงเรื่อย ๆ
ในแต่ละวันที่ผ่านไป ก็ลดจำนวนลง น้อยลง น้อยลง
เพราะเขารู้สึกว่า การรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองให้สงบ
ช่างกว่าการตอกตะปูตั้งเยอะ

และแล้ว หลังจากที่เขาสามารถควบคุมตนเอง
ได้ดีขึ้นใจเย็นมากขึ้น
เขาจึงเข้าไปพบกับพ่อ และบอกกับพ่อของเขาว่า
เขาสามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้แล้ว
ไม่มุกะลุเหมือนแต่ก่อนที่เคยเป็นมา

พ่อจิ้ม และบอกกับลูกชายของเขาว่า
"ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงเจ้าต้องพิสูจน์ให้พ่อรู้
โดยทุกๆ ครั้งที่เขาสามารถควบคุมอารมณ์รุนแรงของตนเองได้
ให้ถอนตะปูออกจากรั้วหลังบ้าน / ฝัง ทุกครั้ง"

วันแล้ววันเล่า เด็กน้อยคนนั้นก็คั่ง ๆ ถอนตะปูออก
ทีละฝัง จาก 1 เป็น 2 ... จาก 2 เป็น 3
จนในที่สุดตะปูทั้งหมดก็ถูกถอนออก จนหมด
เด็กน้อยดีใจมากรีบวิ่งไปบอกกับพ่อเขาว่า
"นั่นทำได้ ในที่สุดฉันก็ทำจนสำเร็จ !!"

พ่อไม่ได้พูดอะไร แต่จู่จู่มือลูกของเขาออกไปที่รั้วหลังบ้าน
และบอกกับลูกว่า “ทำได้ดีมาก ลูกพ่อ และเจ้าลองมองกลับไปรั้วเหล่านั้นสิ
เจ้าเห็นหรือไม่ว่า รั้วนั้นมันไม่เหมือนเดิม
ไม่เหมือน..กับที่มันเคยเป็น

จำไว้นะลูก

เมื่อใดก็ตามที่เจ้าทำอะไรลงไปโดยใช้อารมณ์
สิ่งนั้นมันจะเกิดเป็นร่องแผล
เหมือนกับการเอามีดที่แหลมคมไปแทงใครสักคน
ต่อให้ใช้คำพูด ว่า “ขอโทษ” สักทีไหน
ก็ไม่อาจลบความเจ็บปวด
ไม่อาจลบร่องแผลที่เกิดขึ้นกับเขาคอนั้นได้

ฉันใดก็ฉันนั้น “กับเพื่อน” ..

เพื่อนเปรียบเสมือน ัญมณีอันมีค่าที่หาจาก
เป็นคนที่ทำให้เรายิ้ม
เป็นคนที่คอยให้กำลังใจ และยินดีเมื่อเราพบกับความสำเร็จ
เป็นคนที่คอยปลอบใจเราเมื่อยามเศร้า ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเรา
และจริงใจกับเราเสมอ ... แสดงให้เห็น
ว่าเราห่วงใยเขามากแค่ไหน
และระวังสิ่งที่เราทำไป ไม่ว่าจะป็นคำพูดหรือการกระทำ

และจงจดจำไว้เสมอว่า " คำขอโทษ "

ไม่ว่าเขาจะงกโทษให้เราหรือไม่ก็ตาม
แต่สิ่งที่มันเกิดขึ้น คือ
ร่องริ้วที่เขาคงไม่อาจลืมนมันได้ ตลอดไป”

หวังว่านิทานนี้คงช่วยให้พวกเรา
อยู่ร่วมกัน ทำงาน ร่วมกัน คบกัน
ด้วงความรู้สึกที่ดีต่อกันขึ้นเรื่อยๆ
ตลอดไป.....